

Adunarea în timpul Împărăției de o mie de ani

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 21-22

Introducere

Cartea Apocalipsa se încheie cu viziunea cetății cerești, noul Ierusalim. Cetatea aceasta este numită ca simbol al Bisericii în timpul Împărăției de o mie de ani „cetatea cea sfântă, Ierusalimul” (Apocalipsa 21.10), însă în starea veșnică ea este numită „cetatea sfântă, noul Ierusalim” (Apocalipsa 21.2).

Ca să se vadă înțelesul ei, trebuie mai întâi să ne eliberăm de gândul dictat de sentimente, și anume acela că cetatea sfântă ar fi descrierea în *adevăratul sens al cuvântului* a patriei veșnice a credincioșilor. Într-o carte, în care toate celelalte viziuni au un caracter simbolic, este improbabil ca în această viziune să aibă loc deodată descrieri în adevăratul sens al cuvântului. Despre cetate se spune categoric că ea este „mireasa, soția Mielului”. Prin aceasta devine clar că cetatea prezintă simbolic Biserica (Adunarea) în glorie. Însă din multele detalii putem deduce că nu este vorba numai de un simbol al sfinților însăși, ci mai degrabă de o descriere simbolică atât a Bisericii glorificate cât și a patriei ei veșnice.

Cu toate că tot ce caracterizează această cetate vor fi cu certitudine realitate în veșnicie, totuși aici este vorba de o viziune a Bisericii în legătură cu pământul în timpul Împărăției de o mie de ani. Menționarea națiunilor, a împărățiilor pământului și necesitatea vindecării stau ca dovezi pentru faptul că cetatea este o imagine a Bisericii ca centrala de guvernare cerească a lumii viitoare.

Vom face bine ca înainte de încercarea de a face o interpretare a acestei viziuni să ne amintim că apostolii Pavel și Ioan prezintă diferit adevărul despre Biserică. Pavel în învățătura lui ne conduce întotdeauna în cer, în timp ce Ioan aduce lucrurile cerești pe pământ. De aceea Pavel în slujirea lui vede Biserica înaintea lui Dumnezeu, și, când el vorbește despre mireasă, el merge numai până la prezentarea ei înaintea lui Hristos în glorie. Ioan ne conduce un pas mai departe și ne relatează nu numai despre nunta Mielului, când Biserica va fi prezentată lui Hristos, spre satisfacția și bucuria Lui deplină, ci ne relatează despre gloria miresei, când ea va fi prezentată înaintea lumii spre glorificarea lui Hristos. După ce Hristos va fi deplin satisfăcut la nunta Mielului cu Biserica Sa, El va fi glorificat în Biserică înaintea lumii. Numai ceea ce satisface pe Hristos Îl și poate glorifica.

Deci cetatea cerească prezintă Biserica nu în legătura ei intimă cu Hristos, ci în gloria ei, în care ea apare înaintea lumii, ca centru al binecuvântării și domniei spre glorificarea lui Hristos. Mai putem adăuga, căci cu toate că Ioan prezintă Biserica ca și coborând din cer, el nu o vede venind pe pământ. Ea apare în legătură cu pământul ca o mărturie pentru Dumnezeu, spre glorificarea lui Hristos și spre binecuvântare pentru națiuni, care vor umbla în lumina ei, dar nu se spune că Biserica va fi pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani.

La citirea acestei descrieri a Bisericii în glorie nu putem trece cu vederea contrastul foarte mare cu Biserica în timpul trecerii ei prin lumea aceasta, așa cum el ne este prezentat în capitolele 2 și 3. În scrisorile deschise adresate celor șapte biserici de la începutul cărții Apocalipsa vedem decăderea Bisericii aflată sub responsabilitatea omului. În cetatea sfântă la sfârșitul cărții Apocalipsa găsim gloria Bisericii conform planurilor lui Dumnezeu.

Este remarcabil că decăderea Bisericii în responsabilitatea ei a început în Efes, unde lucrarea lui Pavel a atins punctul culminant, prin aceea că el a dezvăluit acolo cele mai sublime adevăruri ale creștinismului. Pentru aceasta apostolul avea două țeluri înaintea ochilor lui:

1. să lege inimile sfinților cu Hristos în glorie, căci el poate spune: „Pentru că v-am logodit cu *un singur* bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos” (2 Corinteni 11.2);
2. pentru ca sfinții pe pământ să fie o mărturie credincioasă pentru Hristos, „fără cusur și curați”, „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.15,16).

Deci apostolul se ostenea ca sfinții să fie marcați de „dragoste” și „lumină”, de dragoste pentru Hristos și lumină înaintea lumii. Cuvintele dragoste și lumină caracterizează realmente epistola lui către Efeseni. Era dorința lui ca noi să fim înrădăcinați și întemeiați în dragoste și să putem cunoaște dragostea nespus de mare a lui Hristos. După aceea el spune că noi suntem lumină în Domnul și ne îndeamnă să umblăm ca și copii ai luminii.

Din prima scrisoare deschisă adresată celor șapte biserici în Apocalipsa 2 aflăm cât de total a eșuat adunarea din Efes în a ține cu tărie la dragostea pentru Hristos și să fie o lumină înaintea lumii. Domnul a trebuit să spună bisericii din Efes: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi”, și o lasă pe biserică să știe că El îi va lua sfeșnicul, dacă ea nu se pocăiește. Dacă dragostea dintâi pentru Hristos s-a pierdut, atunci și lumina înaintea lumii va înceta. Deci aici găsim începutul ruinării, în care a căzut biserică: sentimentele matrimoniale față de Hristos s-au pierdut; și din aceasta a rezultat pierderea luminii înaintea lumii.

Dacă recunoaștem această decădere, vedem îndată harul care ne-a dat viziunea despre cetate, așa că suntem încurajați să privim dincolo de decăderea Bisericii și s-o vedem prezentată înaintea lui Hristos în plinătatea dragostei la nunta Mielului, și puțin mai târziu: vedem Biserica ca cetate sfântă, strălucind în lumina Mielului, și națiunile umblând în lumina ei. După aceea în sfârșit „dragostea” și „lumina” sunt realizate în desăvârșire în Biserică, prezentată în glorie conform planurilor lui Dumnezeu.

În afară de aceasta ar trebui să ne amintim că aceste viziuni ne sunt dezvăluite nu numai pentru încurajarea noastră, și de asemenea nu numai pentru a preocupa gândurile noastre cu lucruri care sunt deosebit de binecuvântate, ci și pentru ca lumina celor care vor fi în viitor să

cadă pe drumul nostru actual. În cetate vedem prezentat *realmente* desăvârșit ceea ce Dumnezeu voia să vadă prezentat *moral* în Biserică, în timp ce ea merge prin lumea aceasta.

Îngerul și muntele

Apocalipsa 21.9,10: Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: «Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!» Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu

Nu fără motiv amintește Duhul lui Dumnezeu în mod deosebit, că era unul din cei șapte îngeri, „care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi”, care a fost rânduit să arate lui Ioan gloria miresei, a soției Mielului, în simbolul unei cetăți. Dacă mergem înapoi la Apocalipsa 17.1 vedem că de asemenea era unul din acești șapte îngeri care a arătat lui Ioan judecata asupra curvei mari în simbolul Babilonului. Dumnezeu îndreaptă astfel atenția noastră spre contrastul dintre Babilonul cel mare și Ierusalim, cetatea sfântă. Într-una din cetăți totul vorbește despre om și nimic despre Hristos; în cealaltă totul vorbește despre Hristos.

Este un gând serios, că fiecare din creștinătate este activ fie pentru cetatea cea mare Babilon, care va fi judecată de Hristos, fie pentru Ierusalimul sfânt, cetatea care va reprezenta gloria lui Hristos. De asemenea nu este greu să se constate pentru care cetate suntem noi la lucru: suntem noi preocupați cu Hristos sau cu oamenii? Dacă omul este țelul nostru, fie că suntem noi înșine sau alții acest țel, dacă ne ostenim să îmbunătățim omul, să-l facem mare, să-l înălțăm, sau să-i fim plăcuți, atunci contribuim la construirea Babilonului cel mare. Dacă Hristos este țelul nostru, atunci lucrăm în interesele noului Ierusalim. Cu regret marea majoritate a creștinătății lucrează foarte clar și în mod declarat pentru îmbunătățirea omului și să-l facă mare, pentru ca, după cum se spune, să se clădească o lume mai bună și mai prietenoasă, și prin aceasta întemeiază un sistem uriaș fără Dumnezeu și fără Hristos, pe care Dumnezeu îl numește Babilon. De altfel ar trebui să ținem seama cât de vicleană este carnea, căci cu toate că prin har noi putem fi cetățeni ai noului Ierusalim, în practică totuși putem fi încurcați în interesele Babilonului și le slujim, prin aceea că preluăm metodele și țelurile lumii religioase.

În afară de aceasta și diversele locuri au să ne spună ceva, din care sunt privite cetățile. Faptul că Babilonul este privit din *pustie*, în contrast cu cetatea sfântă Ierusalim, care este privită de pe un *munte înalt*, arată că pentru cunoașterea răului nu sunt necesare înălțimi morale mari. Omul lumii acesteia, cu toate că nici pe departe nu se apropie de evaluarea pe care o face Dumnezeu răului, poate merge foarte departe în cunoașterea și condamnarea răului din cadrul creștinătății, așa cum ne arată istoria. Însă depășește complet aptitudinea minții naturale pentru înțelegerea binecuvântărilor Ierusalimului sfânt. Chiar și la un sfânt al lui Dumnezeu aceasta necesită o oarecare înălțime morală a sufletului și despărțirea de lumea aceasta, așa cum ea este exprimată simbolic în muntele mare și înalt. S-ar putea să avem greutate să pătrundem în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, deoarece lăuntric nu suntem pregătiți pentru

singurătatea și măreția muntelui mare și înalt. Pentru a ajunge această înălțime, unde se oferă o privire până în depărtare și o atmosferă cerească, aceasta cere de la noi mai mult efort decât poate oferi creștinismul nostru comod. De aceea noi considerăm uneori mai comod să trăim pe un nivel mai jos și într-un mediu mai limitat și să inspirăm aerul pământului. Dar dacă avem, ca Ioan, o inimă pentru lucrurile de sus, atunci Duhul Sfânt este pregătit să ne ia cu Sine pe muntele mare și înalt, pentru ca acolo să ne prezinte întreaga dimensiune a planurilor adânci ale lui Dumnezeu referitoare la Hristos și Biserică.

Însușirile cetății

Apocalipsa 21.10,11: Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu, având gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin.

Prima privire a cetății îl face pe apostolul Ioan să vadă însușirile excelente ale cetății:

1. Aflăm că este „cetatea cea sfântă, Ierusalimul”. În originalul în limba greacă nu se găsesc cuvintele „cetatea cea mare”. Cuvântul „mare” este adus în legătură cu cetatea numai o singură dată, și anume la descrierea zidurilor. În contrast cu aceasta cetatea Babilon este denumită de șapte ori „mare”, însă niciodată ea nu este numită „sfântă”. Mărima impresionează pe om și caracterizează cetatea lui, *sfînțenia* dimpotrivă este însușirea cetății lui Dumnezeu. Și așa trebuie să fie. Cetatea, care prezintă gloria lui Dumnezeu, trebuie să corespundă și naturii lui Dumnezeu.
2. El vede cetatea coborând „din cer”, ceea ce nu numai dovedește că răpirea trebuie să fi avut loc, ci arată și că Biserica are caracter ceresc. Cât de des însă acest caracter ceresc al Bisericii s-a pierdut sau a fost întunecat pe drumul ei prin lume! Când însă Biserica va apărea în Împărăția de o mie de ani, atunci ceea ce pentru credință este deja acum adevărat va fi văzut atunci de toți, și anume că Biserica constă din credincioși iudei și păgâni și că ea este binecuvântată cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos.
3. Cetatea coboară „de la Dumnezeu”. Biserica este cerească, în ceea ce privește caracterul ei și ea este divină, în ceea ce privește originea ei. În contrast cu aceasta marile sisteme religioase din creștinătate, care își găsesc exprimarea cea mai înaltă în Babilon, sunt condamnate nu numai pe baza caracterului lor pământesc, ci și pe baza originii lor categoric omenească.
4. Cetatea coboară din cer de la Dumnezeu și „avea gloria lui Dumnezeu”. Gloria lui Dumnezeu înseamnă prezentarea lui Dumnezeu în toate însușirile Lui. Babilon s-a glorificat pe sine însuși. În marea cetate Babilon se văd prezentate pe deplin înțelepciunea, inteligența, puterea și îndemânarea omului. În cetatea cerească se arată toate însușirile lui Dumnezeu. Cetatea este luminată de gloria lui Dumnezeu.

Avem deci aici însușirile excelente al Bisericii în glorie. Dacă comparăm cu aceasta sistemele religioase ale creștinătății ne devine imediat clar contrastul mare față de cetatea sfântă cu cele

patru însușiri principale ale ei. Cetatea este *sfântă* în natura ei, *cerească* în caracterul ei, *divină* în originea ei și este spre *glorificarea lui Dumnezeu*. Cu regret marile sisteme religioase ale omului sunt stricate în natura lor, lumești în caracterul lor, omenești în originea lor și slujesc la glorificarea omului. Dacă vrem să corespundem gândurilor lui Dumnezeu și să ne orientăm drumul după Cuvântul Său și vrem să umblăm în lumina Lui, atunci efectul practic al acestei viziuni este despărțirea de orice sistem religios, care prin principiile lui sau prin practica lui fac imposibilă păstrarea sfințeniei, care are caracter pământesc, origine omenească și are ca țel glorificarea și bunăstarea omului, și nu glorificarea lui Dumnezeu.

Dacă *lumea* va umbla cândva în lumina acestei cetăți, atunci *credinciosul* ar trebui cu certitudine să facă aceasta deja acum.

Strălucirea cetății

Apocalipsa 21.11: Cetatea avea gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin.

Apostolul Ioan continuă să vorbească despre „strălucirea” (lampa) cetății, căci așa trebuie citit locul acesta: „Strălucirea ei (nu „lumina” ei) era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin.” Cuvântul „strălucire” este folosit numai într-un singur alt loc, și anume în Filipeni 2.15: voi „*străluciți* ca niște luminători în lume.” Nu este un tablou mai potrivit care să exprime adevărul luminii Bisericii, decât strălucirea unei pietre prețioase. Oricât de prețioasă ar fi o piatră, ea nu are nici o lumină în ea însăși. Ea poate străluci numai prin lumina reflectată. Dacă ea este într-un loc întunecat, ea încetează să strălucească. Așa va străluci Biserica, prin aceea că reflectă lumina lui Hristos. Mielul este lumina (lampa) cetății, și cetatea luminează, prin aceea că ea reflectă lumina Mielului. Să ne gândim la faptul că ceea ce este adevărat în glorie ar trebui să fie deja adevărat pe drumul nostru spre glorie. Noi am fost rânduiți să strălucim ca „lumini în lume”. De aceea în prima parte din Filipeni 2 ne este prezentat Hristos în toată desăvârșirea și frumusețea harului Său smerit. Dacă umblăm în lumina a tot ceea ce este El, atunci și noi vom prezenta corespunzător frumusețile lui Hristos. Noi vom străluci numai atunci când suntem în lumină, și această luminare va fi lumină reflectată. Nu eul propriu, ci *Hristos* va fi văzut. Babilonul prezintă gloria omului, cetatea cerească va reflecta gloria divină, căci strălucirea ei este ca o piatră de iaspis – piatra care este folosită în Apocalipsa 4.3 pentru a prezenta gloria lui Dumnezeu.

Zidul cetății

Apocalipsa 21.12: Cetatea avea un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

Cetatea „avea un zid mare și înalt”. Zidul vorbește despre siguranță și excludere. Zidul este „mare” și de aceea este în siguranță la oricare atac al vrăjmașului. El este „înalt” și de aceea orice rău este exclus. Zidul *mare* nu poate fi distrus, peste zidul înalt nu se poate trece. Dacă

Biserica pe pământ ar fi umblat în lumina Bisericii din glorie, atunci ea niciodată nu ar fi trebuit comparată cu o „casă mare”, unde pe lângă „vasele de onoare” sunt și „vase spre dezonoare”. În cetatea sfântă nu vor fi vase „spre dezonoare”, căci în ea nu va intra absolut nimic care este întinat sau practică urâciune. Zidul desparte cetatea de tot ce este în afara ei. Dacă Biserica ar fi ținut cu tărie la despărțirea sfântă de lume, atunci ea ar fi rezistat atacurilor vrăjmașului și ar fi împiedicat pătrunderea răului. Dacă am înțelege corect adevărul, așa cum el este prezentat în imaginea zidului mare și înalt, atunci și în practică ne-am depărta de nedreptate și ne-am despărți de vasele care sunt spre dezonoare. Orice abatere de la principiul excluderii răului a adus cu sine o abatere corespunzătoare de la adevăr.

Porțile cetății

Apocalipsa 21.12,13: Cetatea avea un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngerii. Și pe ele erau scrise niște nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit: trei porți; și spre nord: trei porți; și spre sud: trei porți; și spre apus, trei porți.

Cetatea are douăsprezece porți, trei pe fiecare latură, la porți sunt doisprezece îngerii, și pe ele stau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Porțile sunt pentru a intra și a ieși, vorbesc deci despre intrare și ieșire. Dacă zidul vorbește despre excluderea a tot ce nu este de la Hristos, porțile exemplifică că *intrare* are numai ceea ce corespunde lui Hristos. În Scriptură poarta cetății este cunoscută ca locul unde are loc judecata, și îngerii sunt executorii cerești ai judecății. Îngerii trebuie să interzică intrarea a tot ce este în contradicție cu judecata divină asupra cărnii, așa cum atunci heruvimi cu o sabie învăpăiată păzeau „drumul spre pomul vieții”. Numele celor douăsprezece seminții fac aluzie la revărsarea binecuvântării din cetate și direcția spre care ea se îndreaptă. În cetățile pământești deseori străzile principale sunt denumite după numele cetății spre care conduc. Așa poartă porțile cetății cerești numele semințiilor spre care se revarsă râurile binecuvântării cetății. Această binecuvântare va cuprinde în aceeași măsură toate domeniile pământului, căci pe fiecare din cele patru laturi ale cetății sunt trei porți. Dacă Biserica ar fi umblat în lumina cetății, atunci ea ar fi lăsat înăuntru numai ceea ce este de la Hristos, și astfel ar fi fost o mărturie pentru Hristos și un izvor de binecuvântare pentru lumea din jurul ei. Cu regret biserica de nume, după ce ea a devenit laodiceeană, a închis porțile ei înaintea lui Hristos și a lăsat să pătrundă tot ce este omenesc, lucruri care gâdilă firea și satisfac plăcerile cărnii, și prin aceasta a devenit o sursă a stricăciunii pentru lume.

Temeliile cetății

Apocalipsa 21.14: Și zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Numele celor doisprezece apostoli leagă cetatea cu lucrarea de bază a apostolilor la Rusalii. Prin lucrarea lor sub călăuzirea Duhului Sfânt a fost formată Biserica pe pământ ca și

casă a lui Dumnezeu, unde Dumnezeu locuiește, guvernează și binecuvântează. Prin aceasta a fost creat pe pământ un domeniu al binecuvântării și guvernării cerești. Această lucrare, care a început pe pământ prin apostoli, va fi văzută în împlinirea ei deplină în cetatea glorificată. Aceasta arată că Biserica nu este arătată prin cetate așa cum o prezintă apostolul Pavel, și anume în legătura ei intimă cu Hristos ca trup al lui Hristos, și nici în privilegiile ei de a avea acces în casa Tatălui. Este aspectul Bisericii așa cum cei doisprezece au prezentat-o, ca un vas spre desfășurarea gloriei lui Dumnezeu înaintea lumii.

Măsurarea cetății

Apocalipsa 21.15-17: Și cel care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca măsură, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei. Și cetatea este construită în formă de pătrat și lungimea ei este cât lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii; lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale. Și i-a măsurat zidul, o sută patruzeci și patru de coți, măsură a unui om, care este a îngerului.

Ioan relatează că îngerul, care vorbea cu el, avea o trestie de aur, ca să măsoare cetatea. Sunt date nu numai anumite dimensiuni, ci cetatea a fost măsurată; căci noi citim: „Și [el] a măsurat cetatea”, și în continuare: „[El] i-a măsurat zidul”. Aceasta arată că cetatea este verificată prin măsurare și că totul corespunde verificării divine. Totul este găsit ca fiind exact, nimic nu lasă de dorit în ceea ce privește desăvârșirea, nimic nu este nelalocul lui, căci „lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale”.

Este cunoscut că aurul vorbește despre dreptatea divină. Faptul că totul este măsurat cu o trestie de aur arată că totul este verificat prin dreptatea divină, și se dovedește că cetatea, porțile ei și zidul ei corespund pe deplin cerințelor dreptății divine. Cetatea este deci desfășurarea dreptății lui Dumnezeu în Hristos, răspunsul la crucea lui Hristos (2 Corinteni 5.21).

Materialele de construcție ale cetății

Apocalipsa 21.18-21: Și structura zidului ei era de iaspis; și cetatea, de aur curat, asemenea sticlei curate; temeliiile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase: cea dintâi temelie, iaspis; a doua, safir; a treia, calcedon; a patra, smarald; a cincea, sardonix; a șasea, sardiu; a șaptea, crisolit; a opta, beril; a noua, topaz; a zecea, crisopraz; a unsprezecea, hiacint; a douăsprezecea, ametist. Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Și strada cetății era de aur curat, ca sticla transparentă.

„Și structura *zidului* ei era de iaspis.” Din Apocalipsa 4.3 aflăm că iaspis este o imagine a gloriei divine a lui Hristos. Gloria Lui ține orice rău departe de cetate. Cu un sentiment mai profund pentru gloria Aceluia care locuiește în Adunare am recunoaște cât de imposibil este să aduci răul în legătură cu Numele Lui. Gloria garantează că orice care întinează va fi ținut departe.

Cetatea era „aur curat, asemenea sticlei curate” și prin aceasta prezintă dreptatea și sfințenia absolută, care caracterizează cetatea. Știm că omul nou a fost creat în adevărată dreptate și sfințenie (Efeseni 4.24), însă astăzi sunt multe la credincios care vorbesc despre „omul vechi” și căile lui. În fiecare copil al lui Dumnezeu este prezent aurul curat, de altfel în legătură cu metale de valoare mai mică. În cetate nu va mai fi zgură. Acolo aurul este curat și fără aliaje. Acolo totul va fi transparent ca sticla. Nu va fi nici o neclaritate, nici un motiv ascuns.

Temeliile erau împodobite cu tot felul de *pietre prețioase*. Pietrele sunt diferite, dar toate sunt prețioase. Pietrele nu sunt surse de lumină, dar ele reflectă și refractă lumina și astfel arată culorile minunate ale luminii. Hristos este lumina; în El toate caracterele alese sunt unite în chip desăvârșit și alcătuiesc lumina. În poporul Său se vede fiecare caracter ales în detaliu, pentru ca să prezinte totodată culorile diferite ale luminii.

Nu este lipsit de importanță că descrierea *porților* urmează după descrierea temeliilor. Dacă *începutul* unei cetăți este exprimat prin punerea temeliei, *terminarea* ei se vede prin montarea porților (Iosua 6.26). În cetatea acesta nu este nici o diminuare a desăvârșirii. Porțile sunt la fel de desăvârșite ca și temeliile. Nu numai că temeliile sunt împodobite cu pietre prețioase, ci fiecare poartă *este* o piatră prețioasă. O singură perlă, din care este făcută fiecare poartă, poate arăta cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Putem deduce aceasta din Matei 13.46, unde Biserica este comparată cu o perlă foarte prețioasă. Din orice parte s-ar veni spre cetate, ea va exprima cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Este adevărat că în cetate totul vorbește despre valoarea mare a lui Hristos. Astăzi El este prețios pentru aceia care cred în El (1 Petru 2.7). Într-o zi lumea întreagă va vedea în Biserică cât de prețios este Hristos pentru Dumnezeu, dar se va vedea și cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Atunci se vor împlini cuvintele Domnului adresate bisericii din Filadelfia: „Iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor recunoaște că Eu te-am iubit” (Apocalipsa 3.9).

Strada cetății era aur curat. Strada unei cetăți pământești este un loc de întâlnire publică, unde oamenii vin în contact unii cu alții, unde trebuie să fim atenți, unde trebuie să vorbim prudenți și totodată să mergem având mijlocul încins, ca să nu ne murdărim. În cetatea cerească nu va fi necesar să ne încingem coapsele, acolo nu va fi nimic care să întineze, strada este aur pur. Acolo nu trebuie să te reții, căci nu va fi nimic care trebuie să fie ascuns față de celălalt. Totul va fi transparent.

Ce nu va fi în cetate

Apocalipsa 21.22-27: Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei. Și cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina [lampa] ei este Mielul. Și națiunile vor umbla în lumina ei și împărații pământului îi vor aduce gloria lor. Și porțile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo. Și i se vor aduce gloria și onoarea națiunilor. Și nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

Nici un templu

„Și nu am văzut templu în ea”, spune Ioan. Templul Îl ascundea pe Dumnezeu înapoia unei perdele. El acoperea gloria Sa, și era nevoie de o preoție deosebită prin care omul se putea apropia ca să se închine, dar el nu putea să se apropie direct de Dumnezeu. În cetate nu este nici un templu, nimic care ar putea acoperi pe Dumnezeu. „Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei.” Ei *umplu* cetatea. Accesul la Dumnezeu este nemijlocit. Cât de puțin a umblat creștinătatea în lumina cetății se arată în multe „temple”, care au fost ridicate după modelul iudaic, cu preoți între popor și Dumnezeu. Prin aceasta s-a pierdut complet prezentarea adevărată despre Adunare sau Biserică cu Hristos în mijlocul ei.

Nici o lumină a soarelui sau a lunii

Soarele și luna sunt luminători naturali, care vorbesc despre mintea naturală a omului. O astfel de lumină nu va fi acolo, și ea nici nu va fi necesară, căci toți vor avea gândul (felul de gândire al) lui Hristos. „A luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina [lampa] ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23). Dumnezeu este lumină, și Mielul este purtătorul de lumină, prin care lumina ajunge în cetate. Cetatea reflectă lumina lui Hristos, și națiunile vor umbla prin lumina cetății. Prin aceasta rugăciunea Domnului din Ioan 17.23 își va găsi împlinirea desăvârșită: „... *Eu în ei și Tu în Mine*; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, *ca să cunoască lumea* că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” Dumnezeu va fi revelat în chip desăvârșit în Hristos, reflectat de Biserică și văzut de națiuni. Rezultatul va fi că împărății pământului îi vor aduce gloria lor (Apocalipsa 21.24). Ei vor recunoaște că cerurile guvernează, nu prin lumina soarelui, ci prin lumina cetății, și că toată gloria lor va fi supusă guvernării cetății.

Nici o poartă închisă

Porțile ei *nu* vor fi închise ziua. Revărsarea binecuvântării nu va fi întreruptă. Biserica mărturisitoare de astăzi și-a închis porțile față de Hristos cu o indiferență laodiceeană, și ca urmare a acestui fapt Hristos i-a închis poarta spre lume. El nu o mai poate folosi ca și canal de binecuvântare pentru lumea aceasta. Cetatea cerească va fi luminată de Miel și binecuvântarea se revărsă spre oameni, și aceasta neîncetat, căci porțile nu vor fi închise.

Nu va fi noapte

Acolo nu va mai fi noapte. Lumina cetății nu numai va lumina neîntrerupt, ci ea nici nu va pierde din strălucire. Obscuritatea este necunoaștere cu privire la Dumnezeu, la fel cum lumina este cunoaștere despre Dumnezeu. Astăzi deseori lumina este împiedicată prin necunoașterea noastră. Necunoașterea noastră constă de aceea în principal în faptul că noi căutăm să umblăm în lumina gândurilor proprii în loc de lumina lui Hristos, și așa să avem felul Lui de gândire. Dacă ochiul nostru ar fi întotdeauna îndreptat simplu spre Hristos și spre glorificarea Lui, atunci întreg trupul nostru ar fi lumină și nu ar avea nici un loc întunecat. În

cetate nici o umbră de obscuritate nu va întuneca lumina care luminează în lume, căci acolo nu va fi nicidecum noapte.

Nimic întinat (sau necurat)

„Și nimic întinat nu va intra nicidecum în ea.” Carnea nu va pătrunde, ca să întineze. Acolo nu va fi nimic care ar putea pune un idol între suflet și Dumnezeu, nici o urâciune. Acolo nu va fi nici o înșelătorie, nici o minciună. Nu numai că acolo nu va fi găsită carnea cu întinările ei, cu urâciunile ei și cu minciunile ei, ci acolo absolut nimic nu va ajunge. Despre grădina Eden nu s-a putut spune așa ceva. Acolo într-adevăr totul era desăvârșit, așa cum a fost creat prin mâna lui Dumnezeu, dar despre Eden nu se spune că răul „nu va intra”. Cetatea este nu numai o cetate a desăvârșirii, ci ea este și o cetate pentru care nicidecum nu există posibilitatea unei întinări. Acolo vor intra „numai cei scriși în cartea vieții Mielului”.

Binecuvântările cetății

Am văzut că în cetate nu se va găsi ceea ce aparține naturii și căderii, că ele nu sunt necesare acolo și niciodată nu vor intra acolo. Acum ne putem bucura de binecuvântările pozitive, care se găsesc acolo, binecuvântări care slujesc la binele cetății.

Apocalipsa 22.1: Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului.

1. Acolo este „un râu de apă a vieții” (Apocalipsa 22.1). În aceasta vedem o imagine a plinătății vieții în Duhul, care iese din tron. Într-un pasaj anterior din Apocalipsa (Apocalipsa 4.5), când Ioan a fost răpit în cer, el relatează că din tron ieșeau fulgere, tunete și glasuri, simboluri potrivite pentru judecățile sfinte ale lui Dumnezeu, care erau gata să pornească de la tron. Aici judecățile au trecut și aflăm că tronul, de pe care au fost judecate națiunile, este acum pentru cetate un izvor al binecuvântării neîntrerupte. Plinătatea binecuvântărilor din cetate prin Duhul Sfânt este răspunsul minunat dat pe baza crucii.

Apocalipsa 22.2: În mijlocul străzii ei și a râului, pe de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.

2. Aflăm că în mijlocul străzii ei și a râului, pe de o parte și de alta, era *pomul vieții* (Apocalipsa 22.2). Râul vorbește despre Duhul Sfânt ca apa vieții. Pomul vorbește despre Hristos ca hrana vieții. Cetatea rămâne mereu proaspătă, prin aceea că bea din apa vieții și se hrănește din pomul vieții. Râul nu va seca niciodată, pomul nu se va veșteji niciodată și cetatea nu se va învechi niciodată. La sfârșitul Împărăției de o mie de ani Ioan vede „cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2). Au trecut o mie de ani, dar cetatea rămâne în proșpețimea nupțială.

3. În continuare avem *roadele* pomului, căci se spune: „...făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună” (Apocalipsa 22.2). Rodele vorbesc despre gloriile diferite ale lui Hristos. Nu este suficient să-L cunoști pe Hristos dintr-o parte și să te hrănești din aceasta. Noi avem nevoie de Hristos în plinătatea Lui, și cetatea rămâne păstrată în prosperitatea ei, deoarece ei îi sunt dezvăluite succesiv harul Său și însușirile Lui alese.
4. *Frunzele* pomului vor fi pentru vindecarea națiunilor (Apocalipsa 22.2). Așa cum cetatea găsește în Hristos un izvor de putere care niciodată nu seacă, la fel națiunile vor găsi în Hristos izvorul vindecării. Judecățile asupra națiunilor vor fi atunci trecute. Atunci nu va mai fi Domnul Isus descoperit din cer în focul mistuitor și care nimicește pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, ci va fi Hristos în mijlocul cetății ca pom al vieții, care aduce vindecare națiunilor încercate prin necaz. Națiunile, care pe parcursul secolelor au fost decimate prin războaie și fapte barbare, își vor găsi atunci vindecarea prin aceea că ele vor învăța să prețuiască pe Hristos în frumusețea Lui, căci frunzele sunt o imagine a frumuseții Lui exterioare. Războaie și conflicte, gelozie și neîncredere, toate vor avea un sfârșit prin frunzele din pomul vieții. Hristos, văzut în desăvârșirea căilor Lui, sfârșește toate certurile dintre națiuni, așa precum Hristos, privit în harul Său, vindecă astăzi certurile din poporul Său.

Apocalipsa 22.3: Și nu va mai fi nici un blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii Lui Îi vor sluji ...

5. *Tronul* lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea (Apocalipsa 22.3). Locul judecății drepte a lui Dumnezeu asupra pământului în Împărăția de o mie de ani va fi așezat în cetate. Nu va mai fi nici un blestem, și de aceea din tron va ieși mai degrabă binecuvântare decât blestem. Va fi privilegiul fericit al sfinților să slujească, prin aceea că vor distribui binecuvântarea care pornește de la tron.

Apocalipsa 22.4: ... și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

6. *Numele Lui* va fi pe frunțile lor (Apocalipsa 22.4). Ei vor vedea fața Lui, și El va fi văzut pe fețele lor. Deja astăzi este valabil: dacă noi am privi mai permanent fața Lui, atunci am reflecta în adevăr mai mult frumusețile Lui. Prin faptul că privim gloria Domnului, noi devenim transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă. În cetate nu-L vom mai vedea în chip întunecos ca printr-un geam, ci Îl vom vedea față către față. Și dacă nu mai vedem pe nimeni, decât numai pe Isus (Matei 17.8), abia atunci Hristos va fi văzut deplin în sfinți. Numele, pe care l-am avut pe pământ, va fi atunci trecut pentru totdeauna. Pe fruntea tâlharului care a fost mântuit nu se va mai citi „hoț” și nici „păcătoasă” pe fruntea femeii din Luca 7.36-39 și nici „fariseu” pe fruntea lui Saul din Tars. Toate aceste nume vor fi trecute, așa cum a trecut viața care a meritat aceste nume. Atunci va fi scris numai Numele lui Hristos pe toate frunțile fără păcat.

Apocalipsa 22.5: Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărăți în vecii vecilor.

7. Domnul Dumnezeu va *lumina* peste ei (Apocalipsa 22.5). Cetatea va fi nu numai umplută cu viață, deoarece acolo va fi râul vieții și pomul vieții, ea nu va fi numai locuința dragostei, deoarece „Isus”, Numele dragostei, se va citi pe fiecare față, ci ea va fi umplută și cu *lumină*, pentru că „Domnul Dumnezeu va lumina peste ei”. Cetatea nu va cunoaște niciodată vreo urmă de întunecime, nici un nor sau vreo umbră, pentru că „noapte nu va mai fi”. Lampa profetică nu va mai fi necesară, ca să ne călăuzească prin întunecimea care ne înconjoară. Noaptea a trecut, lampa a fost stinsă și strălucirea soarelui a pălit, și cetatea va străluci în veșnicie lumina lui Dumnezeu.

În afară de aceasta aceste binecuvântări nu vor înceta pe parcursul celor o mie de ani, căci „ele vor împărăți în vecii vecilor”. În Paradisul lui Dumnezeu va fi un *râu*, a cărui apă nu seacă, un *pom*, care va da permanent *roadele* lui și ale cărui *frunze* niciodată nu se vestejesc. Acolo va fi și un tron, care niciodată nu se va clătina, un *Nume*, care nu va pierde nimic din strălucirea lui, și o *lumină*, care niciodată nu va pierde din luminozitatea ei.

Titlul original: „Die Herrlichkeit der Braut“
din *Hilfe und Nahrung*, Ernst-Paulus-Verlag, 1989, pag. 368–378; 1990, pag. 20–31